

Sygn. akt IV CSK 425/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. I.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. przyznaje adw. S. D. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym;

III. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 600 (sześćset) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód K. I. uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie kilku pytań. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także jej oczywista zasadność wynikająca z zarzucanych przez skarżącego naruszeń prawa.

W odpowiedzi na skargę pozwany Skarb Państwa - Prezes Sądu Rejonowego w B. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności ogranicza się do powtórzenia części zarzutów skargi wraz ze skróconą wersją uzasadnienia jednego z nich oraz postawienia nowego zarzutu. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem oraz uzasadnienie wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne role i nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem

kwalifikowany charakter. Powód, uzasadniając wniosek, całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która ewentualnie mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi.

Niezależnie od tego, wskazane w uzasadnieniu wniosku naruszenia prawa procesowego, których miał dopuścić się Sąd odwoławczy, nie mogły przekonać o oczywistej zasadności skargi powoda. Zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., który skarżący powołał uzasadniając wniosek, pozostaje poza zakresem podstaw kasacyjnych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), a zatem nie mógłby być przedmiotem rozpoznania. Drugi z zarzutów dotyczy naruszenia art. 233 k.p.c. i zasadniczo polega na kwestionowaniu oceny dowodów i ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ostatecznie zarzut ten, niezależnie od ograniczeń przewidzianych w art. 398³ § 3 k.p.c., dyskwalifikuje brak powołania w podstawach skargi przepisów o postępowaniu apelacyjnym. W konsekwencji niewzruszone pozostałoby zasadnicze dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenie braku szkody, z którą powód łączył swoje roszczenie.

Powoduje to również, że kwestie, które skarżący powołał jako „istotne zagadnienia prawne”, nie mogły przemawiać za przyjęciem skargi do rozpoznania, ze względu na brak podstaw, by do nich się odnosić. Niezależnie od tego, żadnej z tych kwestii nie sposób uznać za takie zagadnienie, gdyż stanowią one jedynie wyraz wątpliwości skarżącego odnośnie do stanowiska Sądu oraz trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skarżący nie przedstawił wymaganych argumentów, które mogłyby przekonać o tym, że z postawionymi pytaniami wiążą się poważne problemy prawne o charakterze abstrakcyjnym, budzące poważne wątpliwości i wymagające analizy Sądu Najwyższego, ograniczając się do krótkiej polemiki ze stanowiskiem Sądu odwoławczego i zmierzając jedynie do jego zakwestionowania. W konsekwencji skarżący nie wykazał także przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanemu rozstrzygnięto stosownie do art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 4 ust. 1, § 8 pkt 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015 r. poz. 1801).

jw

l.n